

ΕΝ ΤΥ Π Η ΝΕΔΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Τεύχος 4
Δεκέμβρης
2013

1€

Η Νέα Διεθνιστική Αριστερά παλεύει στα πλαίσια της CWI- Επιτροπής για μια Εργατική Διεθνή για το γνήσιο σοσιαλισμό στην Κύπρο και διεθνώς.

Στηρίξτε αυτό τον αγώνα.

Η ανεργία έχει φτάσει στο 17% και στη νεολαία στο 43%

Στις περικοπές μισθών, τις μαζικές
απολυσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις,
τις κατασχέσεις περιουσιών,

τη λιτότητα και
την εξαθλίωση

να απαντήσουμε με μαζικό απεργιακό κίνημα!

14/12/2013 – Παγκύπρια κινητοποίηση ενάντια στην Τρόικα, τα μνημόνια, την λιτότητα και την φτώχεια

Της Αθηνάς Καρυάτη

Στις 14/12,στις 10πμ, 19 και πάνω οργανώσεις καλούν σε παγκύπρια κινητοποίηση έξω από το υπουργείο οικονομικών και πορεία έπειτα στο προεδρικό.

Η ΝΕΔΑ θα είναι εκεί. Είναι καιρός η απάντηση των εργαζομένων να γίνει στους δρόμους, όχι στους διαδρόμους των υπουργείων.

Για τα δīs που έχασαν οι τραπεζίτες πληρώνουμε εμείς!

22 δις μας φόρτωσαν στις πλάτες μας η Τρόικα και η κυβέρνηση τον προηγούμενο Μάρτη. Για να βρεθούν αυτά τα χρήματα πληρώνουν τελικά μόνο οι εργαζόμενοι, οι χαμηλόμισθοι και οι μικρομεσαίοι. Έχει κοπεί πάνω από το 30% των μισθών μας, η ανεργία έχει φτάσει στο ιστορικό ποσοστό του 17,1% και 43% για την νεολαία (με στοιχεία του Οκτωβρίου και προβλέπεται να ανέβουν κι άλλο)! 10.000 οικογένειες ζουν από τα κοινωνικά παντοπωλεία και 23% του πληθυσμού είναι κάτω από το όριο της φτώχειας! Με το κούρεμα χάθηκαν ταμεία συντάξεως, οικονομίες των χαμηλών στρωμάτων, χρήματα κοινωφελών οργανισμών, καταστράφηκαν μικρές επιχειρήσεις. Με επίφαση τις οδηγίες της Τρόικας η κυβέρνηση ΔΗΣΥ βάζει σε εφαρμογή το πρόγραμμα που τόσα χρόνια ήθελε να εφαρμόσει: καταργήθηκε η δημόσια δωρεάν υγεία και τώρα δέχονται επίθεση με τις ιδιωτικοποιήσεις όλοι οι κοινωφελείς οργανισμοί (CYTA, ΑΗΚ, λιμάνια). Καταργούν με διατάγματα όλα τα εργατικά μας δικαιώματα και κερτημένα και ετοιμάζονται να προχωρήσουν σε εκποιήσεις περιουσιών!

Για να μην χρεοκοπήσουν οι τράπεζες, και η “οικονομία” χρεοκοπούν τους εργαζόμενους και την κοινωνία!

Μας λένε ψέματα ότι με λίγες θυσίες η οικονομία μπορεί να φτιάξει! Το 2014 θα είναι πιο δύσκολο από το 2013. Οι επιθέσεις θα συνεχίζονται για πολλά χρόνια ακόμη. Τα ίδια έλεγαν και στην Ελλάδα, την Ισπανία και την Πορτογαλία και σε όλη την Ευρώπη. Την Πέμπτη 5/12 παραδέχτηκε ο Αβέρωφ Νεοφύτου ότι τα μνημόνια οδηγούν σε ύφεση, ανεργία φτώχεια απώλεια περιουσιακών στοιχείων, και ότι «ναι» με τα μνημόνια και την συμπίεση των δαπανών δεν μπορείς να περιμένεις ανάπτυξη. Δεν περνάμε μια προσωρινή περίοδο! Όσο περνάν τα χρόνια θα συνεχίζουν οι επιθέσεις που μας οδηγούν στην εξαθλίωση!

Όμως....

Στις 14/12 κλείνουμε 2 χρόνια λιτότητας στο όνομα του να σώσουμε την οικονομία και τις τράπεζες. Δεν ξέρουμε αν όντως οι συντεχνίες είχαν το στόχο να σημειώσουν αυτή την ημερομηνία και κάλεσαν σε παγκύπρια κινητοποίηση. Ούτε

ξέρουμε ποιος είναι ο στόχος γενικότερα μια και μέχρι τις 14/12 έχουν ήδη περάσει τα δύο μνημόνια, το πρώτο τον Απρίλη και το δεύτερο τον Νοέμβρη – το επικυρωμένο μνημόνιο όπως το λένε – έχουν ήδη διαλυθεί οι τράπεζες, έχει μπει στο δρόμο προς κατάργηση η δημόσια δωρεάν υγεία και παιδεία, έχει καταστραφεί το συνεργατικό κίνημα, έχει περάσει το νομοσχέδιο για τις ιδιωτικοποιήσεις, έχουν αρχίσει να χτυπούν ακόμη και με διατάγματα τα εργατικά δικαιώματα εφαρμόζοντας το τουριστικό ωράριο.

Σε όλες αυτές τις επιθέσεις οι συντεχνίες σχεδόν ήταν αδρανείς! Το ίδιο και η αριστερά – το ΑΚΕΛ, αλλά και η υπόλοιπη αντιπολίτευση η ΕΔΕΚ και η Συμμαχία των πολιτών.

Η πορεία που καλείται στις 14/12 θα έπρεπε να έχει καλεστεί εδώ και πάρα πολύ καιρό! Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για αυτό.

Όλο το καλοκαίρι η ηγεσία του ΑΚΕΛ ανακοίνωνε ότι θα κάνει «υπεύθυνη αντιπολίτευση». Έφτασε να μιλάει και για εθνική συμφιλίωση με το ΔΗΣΥ, κι ότι θα προσαρμόσει τις θέσεις του στις προτάσεις που θα κάνει η κυβέρνηση. Με αυτή την λογική οδηγηθήκαμε στο φιάσκο στις 5 του Σεπτεμβρίου. Ενώ έξω από την βουλή γινόταν κινητοποίηση από την ΠΕΟ και το ΑΚΕΛ προκειμένου να σταματήσουμε την «κρατικοποίηση» του Συνεργατισμού (στην ουσία ήταν το πέρασμα του Συνεργατισμού από τον λαϊκό (ή πιο λαϊκό) χαρακτήρα που είχε μέχρι στιγμής, στα χέρια των τοκογλύφων και των κερδοσκόπων, αφού το κράτος θα το πουλήσει σε 5 χρόνια και αποκλείεται το συνεργατικό κίνημα να καταφέρει να το επαναγοράσει), το ΑΚΕΛ κάνοντας απλά τροποποιήσεις στο νομοσχέδιο, όχι όμως στην ουσία του, τελικά ψήφισε το νομοσχέδιο!

Από τότε μέλη της ηγεσίας της ΠΕΟ έλεγαν στους εργαζόμενους να περιμένουν γιατί η ΠΕΟ έχει σχέδιο. Ποιο ήταν το σχέδιο; Να περάσουν όλα τα μέτρα κι έπειτα να κάνουμε πορεία, Σάββατο, χωρίς αυτό να συμπεριλαμβάνει απεργία έτσι ώστε να μπορούν να συμμετέχουν όλοι οι

εργαζόμενοι; Και 10.00 το πρωί, από το υπουργείο Οικονομικών που είναι κλειστό, προς το Προεδρικό, μια διαδρομή που έχει ελάχιστη κίνηση το Σάββατο αφού τα υπουργεία και οι υπηρεσίες είναι κλειστά;

Η ΕΔΕΚ από την άλλη έλεγε ότι για να ξεφύγουμε από το μνημόνιο, πρέπει να το περάσουμε με συνέπεια και να εφαρμόσουμε τις πρόνοιές του! Η εφαρμογή των μνημονίων δεν έχει βγάλει καμία οικονομία από την κρίση. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ εδώ και χρόνια έχει χάσει τον «σοσιαλιστικό» της χαρακτήρα. Ο Ομήρου ήταν ο πρώτος που είχε προτείνει την ιδιωτικοποίηση της ΑΗΚ μόλις έγινε η έκρηξη στο Μαρί. Την προηγούμενη βδομάδα ανακοίνωσαν συζητήσεις με το ΔΗΚΟ, το κόμμα της συγκυβέρνησης, που τελικά δέχτηκε τις ιδιωτικοποιήσεις, για να φτιάξουν κοινό πυρήνα του κέντρου.

Όσο δε αφορά την Συμμαχία των Πολιτών, το νέο σχηματισμό του Λιλλήκα, που πρωτοστάτησε στις κινητοποιήσεις του Μαρτίου, τώρα απλά βγάζει αντιπροτάσεις και αντινομοσχέδια και δεν έχει οργανώσει ούτε μια κινητοποίηση ενάντια στα μέτρα! Για την πορεία του Σαββάτου, ανεπίσημα φαίνεται να συμμετέχουν, όμως το πρόβλημά τους δεν είναι η εξαθλίωση που προκαλούν τα μνημόνια, αλλά η «νέα αποικιοκρατία».

Που είναι η ΣΕΚ;

Από την κινητοποίηση λείπει η ΣΕΚ! Από τη μία είναι λογικό μια και είναι η συντεχνία που στηρίζει και στηρίζεται από το ΔΗΣΥ. Είναι όμως άξιον απορίας: οι εργαζόμενοι που εκπροσωπεί η ΣΕΚ δεν έχουν πληγεί από τις περικοπές; Ποιόν εκπροσωπεί τελικά η ΣΕΚ;

Ο καιρός των διαπραγματεύσεων έχει περάσει!

Ο καιρός που οι συντεχνίες διαπραγματεύονταν με την κυβέρνηση και τους εργοδότες και τους οδηγούσαν σε κάποιες υποχωρήσεις κερδίζοντας για τους εργαζόμενους αυξήσεις και δικαιώματα έχει φύγει χωρίς επιστροφή! Παρόλα αυτά οι ηγεσίες των συντεχνιών φαίνεται να μην το έχουν καταλάβει ακόμη. Ή να μην θέλουν να το καταλάβουν. Στο εξώφυλλο του «Δημοσίου Υπαλλήλου», της εφημερίδας της ΠΑΣΥΔΥ στις 4/12, γράφει «με διάλογο να επαναλάβουμε το θαύμα του 1974»!! Όταν η κυβέρνηση καταργεί εργατικά δικαιώματα με διατάγματα όπως έκανε με το τουριστικό ωράριο είναι δυνατόν να πιστεύουμε ότι θα διαπραγματευτεί με τους κοινωνικούς εταίρους;

Ο καιρός που με μια μικρή πορεία έξω από την βουλή πιέζονταν η βουλή και άλλαζε τις θέσεις της επίσης έχει περάσει!

Καμία κυβέρνηση καμία Τρόικα κανένας εργοδότης στον ιδιωτικό τομέα δεν θα φοβηθεί ποτέ 4ωρες και 1ωρες απεργίες και πορείες!

Πριν από λίγο καιρό η ΣΕΠΑΗΚ ανακοίνωσε ότι θα οργανώσει μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις σε περίπτωση που περάσουν οι ιδιωτικοποιήσεις. Δυστυχώς τελικά όταν ψηφίστηκαν οι ιδιωτικοποιήσεις, στους οργανισμούς που τους αφορούν έγιναν μόνο 1ωρες απεργίες!

Οι ηγεσίες των συντεχνιών είναι φανερό ότι δεν είναι διατεθειμένες να δώσουν την μάχη

Υπάρχει μια διάχυτη ανησυχία στην κοινωνία. Όμως με τις προτάσεις που γίνονται από τις συντεχνίες, αυτή η ανησυχία

και η δυσφορία δεν μπορεί να εκφραστεί! Είναι κατανοητό από τους εργαζόμενους ότι μια μονόωρη απεργία δεν θα κάνει τίποτα. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να απαξιώνεται κάθε κάλεσμα για απεργία και γενικότερα η απεργία σαν θεσμός!

Η απεργία είναι το πιο δυνατό εργαλείο που έχουν οι εργαζόμενοι! Μόνο όταν οι εργοδότες, είτε είναι ιδιώτες είτε είναι το κράτος, αρχίσουν να χάνουν από τα κέρδη τους μέσα από τις απεργίες, θα πιεστούν για να ακούσουν τους εργαζόμενους. Με απεργίες κερδήθηκαν στο παρελθόν, και το δωρο, και η ΑΤΑ, και η σύνταξη, και οι μισθοί. Κανείς δεν μας τα χάρισε. Με απεργίες μόνο μπορούν να προστατευτούν!

Αυτό που χρειαζόμαστε είναι ένα γενικό απεργιακό κίνημα διαρκείας!

Απεργίες σε όλους τους χώρους, σχεδιασμένες, συντονισμένες, μαζικές και επαναλαμβανόμενες! Μόνο έτσι μπορούμε να πιέσουμε την κυβέρνηση, να σταματήσουμε τα μέτρα της Τρόικα, να ανατρέψουμε τις πολιτικές του μνημονίου!

Αυτό είναι το καθήκον των συντεχνιών αλλά και των κομμάτων της αριστεράς σήμερα. Να βάλουν σε εφαρμογή ένα τέτοιο σχέδιο! ★

Κλιμάκωση του αγώνα για να αποτραπούν οι ιδιωτικοποιήσεις

Του Παναγιώτη Σολωμού

Η τελευταία κάθοδος της τρόικας στην Κύπρο εστίασε την επίθεση της ενάντια στους ημικρατικούς οργανισμούς. Μετά το κούρεμα, την επίθεση στους μισθούς, τις συντάξεις, τις κοινωνικές παροχές, την κατάργηση της δωρεάν ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, την επίθεση εναντίον στο οκτάωρο και τον συνεργατισμό και την φορολογική ληστεία, ήρθε η σειρά των ημικρατικών.

Με μια σειρά ψευδό-επιχειρημάτων η κυβέρνηση και η τρόικα προσπαθούν να πείσουν την κοινωνία ότι οι ιδιωτικοποιήσεις θα γίνουν για το καλό της οικονομίας και της κοινωνίας, και για το καλό του καταναλωτή.

Τα επιχειρήματα τους όχι μόνον δεν στέκουν στην λογική αλλά έχουν δοκιμαστεί στην πράξη στους άλλους ιδιωτικούς τομείς της οικονομίας τόσο στην Κύπρο όσο και διεθνώς με παταγώδη αποτυχία.

ΔΕΝ μπορείς να πουλήσεις κάτι που ΔΕΝ είναι δικό σου!

Κάτω τα ξερά σας από την δημόσια περιουσία.

Λένε ότι με την ιδιωτικοποίηση η κυβέρνηση θα **βάλει ένα σοβαρό ποσό για να αντιμετωπίσει την κρίση**. Κατ αρχήν τυχόν ξεπούλημα των ημικρατικών στις σημερινές συνθήκες αυτό θα γίνει σε εξευτελιστική τιμή και πολύ πιο κάτω από την πραγματική τους αξία. Την ίδια στιγμή οι ημικρατικοί έχουν προσφέρει την τελευταία περίοδο σημαντικά ποσά για την στήριξη της οικονομίας. Ενώ είναι σε θέση να καλύψουν

το ποσό που θα πάρει η κυβέρνηση από το ξεπούλημα τους σε μερικά χρόνια. Συγκεκριμένα λένε ότι χρειάζονται οι ιδιωτικοποιήσεις προκειμένου να αποδεσμευτεί η επόμενη δόση της Τρόικας. Η δόση θα είναι μόλις 186 εκατ ευρώ, ενώ μόνο η CYTA μέσα στο 2013, σύμφωνα με δηλώσεις του Κιττή, θα επιφέρει όφελος στο κράτος 80 εκατ! Την ίδια στιγμή ο Αναστασιάδης ανακοίνωσε μέτρα για την «καταπολέμηση της ανεργίας» 340 εκατ ευρώ, τα οποία θα δοθούν στις επιχειρήσεις και τις τράπεζες για να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας. Το ζήτημα είναι φανερό ότι δεν είναι τα 186 εκατ που θα πάρουμε, αλλά είναι τα 1.4 δις που θέλουν να δώσουμε στην Τρόικα, στις τράπεζες, για το χρέος!

Ισχυρίζονται ότι ο ελεύθερος ανταγωνισμός **θα ρίξει τις τιμές προς όφελος της οικονομίας**, των καταναλωτών και της κοινωνίας. Να θυμίσουμε ότι στην περίπτωση των τηλεπικοινωνιών ο τομέας έχει απελευθερωθεί και ότι η επιτροπή ανταγωνισμού έχει απαγορεύσει στην CYTA να μειώσει τις τιμές για να μπορέσουν να την ανταγωνιστούν οι ιδιωτικές εταιρείες. Στην περίπτωση της ΑΗΚ, ο τομέας της παράγωγης έχει ανοιχτεί από το 2002 στον ιδιωτικό τομέα, αλλά καμιά εταιρεία δεν έχει τολμήσει να επενδύσει γιατί είναι μικρή η αγορά και μεγάλο το κόστος. Είναι ολοφάνερο πως στην περίπτωση της ΑΗΚ τυχόν ιδιωτικοποίηση της θα σημαίνει το πέρασμα σε ένα ιδιωτικό μονοπώλιο.

Στην πράξη όμως ο κυπριακός λαός και οι εργαζόμενοι γνωρίζουν ότι ο ελεύθερος ανταγωνισμός είναι θετικός μόνο στα λόγια. Που είναι ο ελεύθερος ανταγωνισμός στην περίπτωση των τραπεζών με τα επιτόκια να βρίσκονται στα ύψη; Το ίδιο ισχύει και για τα καύσιμα. Στην περίπτωση των αεροδρομίων δε, μετά την ιδιωτικοποίησή τους, έγιναν δύο από τα πιο ακριβά αεροδρόμια στην ΕΕ. Οι ιδιωτικοποιήσεις όπου έχουν εφαρμοστεί προκαλούν την αύξηση στις τιμές κι όχι το αντίθετο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι ιδιωτικοποιήσεις του ηλεκτρισμού στην Αγγλία, και στην Βουλγαρία που ανέβηκε η τιμή του ρεύματος κατά 30%!

Τολμούν ακόμα να λένε πως ο ιδιωτικός τομέας **θα διορθώσει τα κακώς έχοντα** στους ημικρατικούς. Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμα. Ο ιδιωτικός τομέας όχι μόνο δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τα κακώς έχοντα στις τράπεζες αλλά αντίθετα τις οδήγησε στην καταστροφή φορτώνοντας τις ζημιές στην κοινωνία. Ο ιδιωτικός τραπεζικός τομέας δείχνει τον δρόμο των ημικρατικών οργανισμών κάτω από τον έλεγχο των ιδιωτών.

Οι ιδιώτες μπροστά στην ανάγκη τους για μεγιστοποίηση των κερδών τους δημιουργούν την διαφθορά, υποβαθμίζουν τα ζητήματα ποιότητας και ασφάλειας, και αφού ξεζουμίσουν τις ιδιωτικοποιημένες εταιρείες φορτώνουν τα χρέη και τις

καταστροφές στην κοινωνία. Ένα άλλο τέτοιο παράδειγμα είναι η περίπτωση της “Ηλίου” όπου μπροστά στο κέρδος υποβάθμισε τα ζητήματα ασφάλειας με αποτέλεσμα την αεροπορική τραγωδία. Στο διεθνή χώρο υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα. Είναι η περίπτωση της ιδιωτικοποίησης της εταιρείας Ηλεκτρισμού στην Καλιφόρνια των ΗΠΑ όπου η ιδιωτικοποίηση οδήγησε σε κατάρρευση του συστήματος παροχής ηλεκτρισμού για πολλούς μήνες. Είναι η περίπτωση της ιδιωτικοποίησης της υδατοπρομήθειας του Παρισιού όπου σαν αποτέλεσμα της ιδιωτικοποίησης είχαμε την παροχή μολυσμένου νερού και την κυβέρνηση να αναγκάζεται να επανακρατικοποιήσει την εταιρεία.

Ναι, στους ημικρατικούς οργανισμούς υπάρχουν προβλήματα. Η ιδιωτικοποίηση τους όμως δεν αποτελεί λύση.

Για να αντιμετωπιστούν αυτά τα προβλήματα χρειάζεται να αρχίζουν να λειτουργούν με πλήρη διαφάνεια, με πάταξη της διαφθοράς και της κοματοκρατίας και γραφειοκρατίας στο εσωτερικό τους. Αυτό μπορούν να το κάνουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι μέσα από διαδικασίες ελέγχου και διαχείρισης των οργανισμών. Στον έλεγχο και την διαχείριση αυτή χρειάζεται να συμμετέχει και η υπόλοιπη κοινωνία, μέσα από οργανώσεις καταναλωτών, περιβαλλοντικών οργανώσεων και άλλων κοινωνικών φορέων έτσι ώστε να μπορούν οι οργανισμοί να λειτουργούν προς όφελος της κοινωνίας και όχι των επιχειρήσεων που θα επενδύσουν σε αυτούς, ή των κομμάτων. Οι ημικρατικοί οργανισμοί χρηματοδοτούνται από το κράτος, από εμάς, από όλους τους φορολογούμενους, άρα σε εμάς ανήκουν και εμείς είναι που θα πρέπει να τους ελέγχουμε! Δεν ανήκουν ούτε στην κυβέρνηση ούτε στην Τρόικα για να αποφασίζουν και να τους ξεπουλούν όποτε θέλουν αυτοί!

Οι συντεχνίες και τα κινήματα στην μάχη για να σώσουμε τους ημικρατικούς οργανισμούς!

Τα συνδικάτα και οι εργαζόμενοι έχουν χάσει αρκετό καιρό για να οργανώσουν την άμυνα τους, γιατί ήξεραν από την αρχή τις προθέσεις της Τρόικας και της κυβέρνησης.

Από την αρχή του Μάρτη, δημιουργήθηκε η «Κίνηση ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις», η οποία έδωσε μια ελπίδα ότι το θέμα των ιδιωτικοποιήσεων δεν θα μείνει αναπάντητο. Στην κίνηση αυτή συμμετέχουν άτομα και οργανώσεις της αριστεράς και όχι μόνο, αλλά και συντεχνίες των ημικρατικών οργανισμών.

Δυστυχώς όμως πέρα από μια πορεία που οργάνωσαν, και κάποιες ανοιχτές εκδηλώσεις σε όλες τις επαρχίες, για το θέμα των ιδιωτικοποιήσεων, η κίνηση πλέον αδράνησε. Η συζήτηση για τις ιδιωτικοποιήσεις φούντωσε, αλλά η κίνηση

δεν ήταν πουθενά! Οι ιδιωτικοποιήσεις ψηφίστηκαν αλλά, ούτε καν εκείνη τη μέρα δεν οργανώθηκε κάποια αντίσταση.

Οι συντεχνίες από την άλλη, παρόλο που είχαν πάρει αποφάσεις στα διοικητικά τους συμβούλια, με χαρακτηριστική την απόφαση της ΣΕΠΑΗΚ, για μαζικές δράσεις σε περίπτωση που ψηφιστούν οι ιδιωτικοποιήσεις και παρόλο που είχαν βγάλει και ενημερωτικό υλικό, τελικά ούτε εκστρατεία μέσα στην κοινωνία έκαναν και την μέρα της ψήφησης για τις ιδιωτικοποιήσεις κατέβηκαν μόνο σε 1ωρη απεργία!! Πόσο ενοχλεί την κυβέρνηση και την τρόικα μια 1ωρη απεργία;; Καθόλου!

Ο αγώνας χρειάζεται να προχωρήσει και να κλιμακωθεί. Διαφορετικά κινδυνεύει να παραμείνει μια μάχη για την τιμή των σπλών.

Είναι ολοφάνερο πως ο κοινωνικός διάλογος είναι ανύπαρκτος, βρισκόμαστε σε ένα ταξικό πόλεμο και μονό η δύναμη των εργαζομένων εκφρασμένη μέσα από απεργίες και μαζικές κινητοποιήσεις που να έχουν την συμπαράσταση ολόκληρης της κοινωνίας μπορεί να αλλάξει την κατάσταση και να αποτρέψει τις ιδιωτικοποιήσεις.

Ένα κίνημα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις χρειάζεται αρχικά την συντονισμένη απεργιακή δράση των εργαζομένων όλων των ημικρατικών. Παράλληλα είναι σημαντικό να απευθύνεται σε όλη την κοινωνία, να καταγγείλει την πολιτική της τρόικας που δεν είναι να βοηθήσει την κυπριακή οικονομία αλλά να στηρίξει το διεθνές και ντόπιο κεφάλαιο σε βάρος των εργαζομένων και της κοινωνίας. Σε αυτό το καθήκον πολύ σημαντικό ρόλο έχει να παίξει η κίνηση ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις μαζί με τις συντεχνίες, ώστε να παλέψουν για να κερδίσουν την στήριξη των εργαζομένων στους άλλους κλάδους της οικονομίας σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Η επιθέσεις της Τρόικας δεν περιορίζονται στους ημικρατικούς οργανισμούς. Είναι γενικευμένη, αφορά όλους τους εργαζόμενους σε όλους τους κλάδους. Η συντονισμένη αυτή επίθεση μπορεί και χρειάζεται να απαντηθεί με μια 24ωρη γενική απεργία. Η εμπειρία των κινημάτων ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις στην Ευρώπη είναι μεγάλη. Σε κάποιες χώρες όπως πχ στο Παρίσι κέρδισαν να επανακρατικοποιήσουν την υδατοπρομήθεια. Ο συντονισμός και η αλληλεγγύη ανάμεσα στα κινήματα και στις συνδικαλιστικές οργανώσεις, θα μπορέσει να σταματήσει αυτή τη λαίλαπα του νεοφιλελευθερισμού που βιώνουμε σε κάθε σπιθαμή του πλανήτη.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα μπορεί να αποτελέσει την βάση για κλιμάκωση του αγώνα των εργαζομένων στους ημικρατικούς οργανισμούς και να καταφέρει να αποτρέψει τις ιδιωτικοποιήσεις. ★

Η ΝΕΔΑ στηρίζει και συμμετέχει στην κίνηση ενάντια στις εκποιήσεις.

Η οικονομική κρίση και η εξέλιξη της αφήνει απροστάτευτους στο έλεος της ανεργίας, των τραπεζιτών, των δάνειων και των επιτοκίων όπως και της φορολογικής επιδρομής, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους και ανέργους.

Η κυβέρνηση, η Τρόικα και η Ευρωπαϊκή Ένωση αντί να σταθούν διπλά σ' όλους αυτούς, επιτίθενται εναντίον στο Λαό με στόχο να τους ξεζουμίζουν όσο μπορούν για να μπορούν να συνεχίσουν να κερδοσκοπούν οι ντόπιοι και ξένοι τραπεζίτες και μεγαλοκαρχαρίες.

Με αφορμή τα δάνεια και τα Επιτόκια ετοιμάζουν νόμους για να μπορούν να πουλούν τις περιουσίες μας άμεσα και με συνοπτικές διαδικασίες. Την ίδια στιγμή που οι τραπεζίτες συνέβαλαν στην μεγιστοποίηση της παγκόσμιας κρίσης "παίζοντας κουμάρι" τα λεφτά των εργαζομένων, την ίδια στιγμή παίρνουν βοήθεια από το κράτος για να ξελασπώσουν, βοήθεια που φορτώνουν στην πλάτη μας σαν κρατικά χρέη και την ίδια στιγμή ετοιμάζονται να επιτεθούν εναντίον στις περιουσίες μας.

Την ώρα που χιλιάδες εργαζόμενοι άνεργοι συνταξιούχοι και δυσπραγούντες βρίσκονται σε απελπιστική κατάσταση η κυβέρνηση και η Ε,Ε προχωρεί σε νέα επίθεση εναντίον τους, επιβάλλοντας τον κτηματικό φόρο. Αντί να βρει τρόπους να φορολογήσει όλους αυτούς που βγάζουν εκατομμύρια κέρδη και τα φυγαδεύουν στο εξωτερικό, τους δίνει φοροαπαλλαγές και "κίνητρα", δήθεν για να ανακάμψει η οικονομία, αρπάζοντας από το υστέρημα μας, την σύνταξη του συνταξιούχου, του ανάπηρου, του άνεργου, του δυσπραγούντα.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η επιτροπή εναντίον στις κατασχέσεις περιουσιών και τον κτηματικό φόρο έχει σαν σκοπό να οργανώσει την αντίδραση των εργαζομένων και γενικότερα του λαού έτσι ώστε να παλέψουμε ενάντια στην πιο πάνω επίθεση. Στόχος μας να στηθούν επιτροπές αγώνα σε κάθε γειτονιά, σε κάθε χωριό, σε κάθε χώρο εργασίας και μέσα από μαζικές εκδηλώσεις, συγκεντρώσεις, συλλογή υπογραφών, διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις εναντίον στους πλειστηριασμούς να προωθηθούν τα συμφέροντα των εργαζομένων και της κοινωνίας.

Ζητούμε όπως:

1. **Σταματήσει κάθε διαδικασία εκποίησης της περιουσίας των ανέργων, απόρων και δυσπραγούντων εργαζομένων, μικρομεσαίων και αυτοτελώς εργαζομένων.**
2. **Το πάγωμα των μη εξυπηρετούμενων δανείων των πιο πάνω μέχρι να ανακάμψει πραγματικά η οικονομία.**
3. Την σημαντική μείωση των δανειστικών επιτοκίων έτσι ώστε να συνάδουν με τα καταθετικά. Δια νόμου να σταματήσει η υπερχρέωση (υπερμερία) στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια. Είναι γελοίο να αυξάνεις το επιτόκιο όταν καν δεν υπάρχουν χρήματα για το αρχικό ποσό.
4. **Το κούρεμα των δανείων έτσι ώστε να ακολουθούν την τραπεζιτών. Για να βάλουμε τέρμα στην κρίση μέσα από ανάπτυξη υποτίμηση της αξίας της εργασίας δηλαδή το κούρεμα και προς όφελος της κοινωνίας.**

μισθών, συντάξεων, κοινωνικών παροχών και γενικά του βιοτικού επιπέδου. Όταν οι εργαζόμενοι έπαιρναν τα δάνεια ήταν άλλες συνθήκες. Υπήρχε ανάπτυξη και προοπτική να αποπληρωθούν. Σήμερα η κατάσταση είναι εντελώς διαφορετική. Σήμερα υπάρχει κρίση και ανεργία. Η αξία της εργασίας είναι υποτιμημένη. Άλλη η αξία του ευρώ όταν δίνονταν τα δάνεια και άλλη σήμερα. Να σταματήσει το κυνήγι των εγγυητών γιατί και αυτοί εγγυόντανε όταν τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά στην οικονομία.

5. Πλήρη διαφάνεια στους λογαριασμούς των τραπεζών έτσι ώστε να φαίνεται ποιός παίρνει τι και ποσά βγάζουν οι τράπεζες. Το ίδιο ισχύει και για την Κεντρική Τράπεζα η οποία έχει μια τεράστια ευθύνη για τα όσα έχουν συμβεί.
6. Καλούμε τον λαό να συνενώσει τις δυνάμεις του μαζί μας για να σταματήσουμε τον άδικο και ληστρικό κτηματικό φόρο.
7. Ο τραπεζικός τομέας έπαιξε ένα πρωτεύοντα ρόλο μέσα από τον οποίο πέρασε η κρίση στην Κύπρο. Παρόλα αυτά εξακολουθεί να βρίσκεται στα χέρια της ίδιας κάστας ανθρώπων που βάζουν πάνω από τα συμφέροντα της κοινωνίας τα ιδιωτικά τους συμφέροντα. **Αυτή η κατάσταση πρέπει να αλλάξει με την συμμετοχή των καταθετών - δανειοληπτών, των εργαζομένων και άλλων κοινωνικών και περιβαλλοντικών οργανώσεων στην διοίκηση τους.** Για να σταματήσει να γίνεται αυτό που συμβαίνει σήμερα δηλαδή όταν οι τράπεζες έχουν κέρδη αυτά είναι ιδιωτικά και όταν έχουν ζημιές αυτές φορτώνονται στην κοινωνία. Από την στιγμή που οι τράπεζες έχουν ένα σημαντικό κοινωνικό ρόλο να παίξουν τότε και ο έλεγχος τους πρέπει να περάσει στην κοινωνία. Μονό τότε θα μπορέσει να γίνει σωστός σχεδιασμός που να οδηγεί στην ανάπτυξη

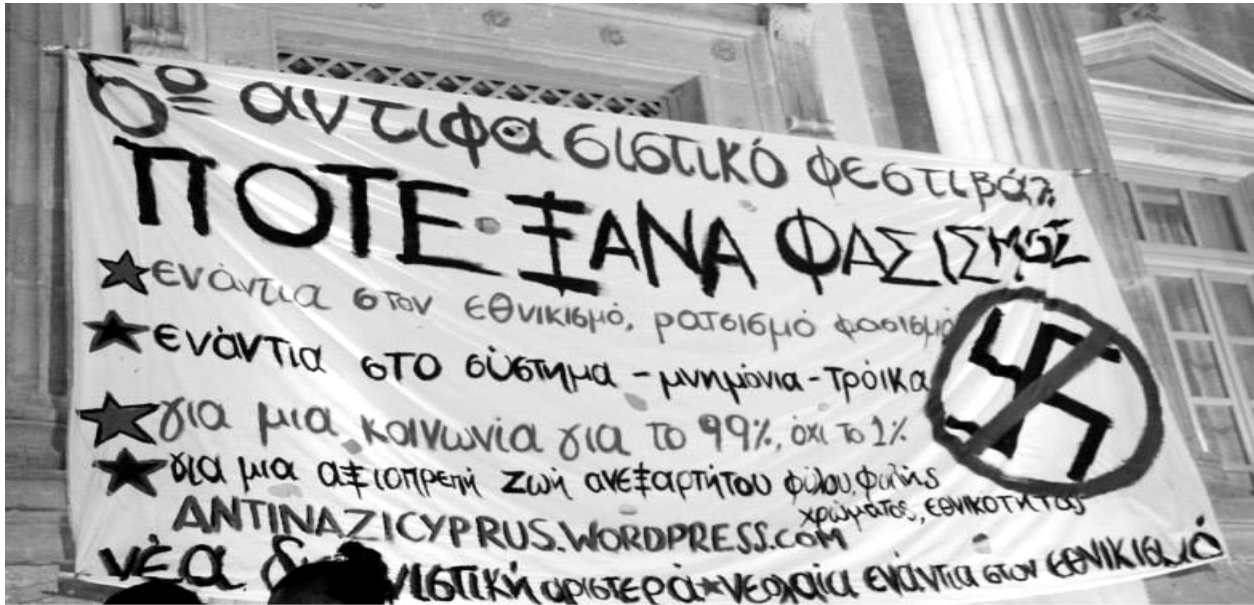
Για μήνες τώρα μας κοροϊδεύουν ότι η κρίση θα περάσει με τα μετρά λιτότητας. Αν πίστευαν ότι η κρίση θα ξεπερνούσαν δεν θα ετοίμαζαν νομούς για το ξεπούλημα των περιουσιών μας. Όσο υπάρχουν τα δάνεια τα οποία η κυβέρνηση και η Ε.Ε έχουν φορτώσει στις πλάτες μας για χάριν των τραπεζών δεν πρόκειται να υπάρξει τέλος στην κρίση. Αυτά τα δάνεια ούτε τα εγγόνια μας δεν μπορούν να τα ξεπληρώσουν.

ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΑΣ, δεν έγιναν προς όφελος μας, ΔΕΝ ΤΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΝΑ ΤΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ.

Αυτή η κρίση θα υπάρχει όσο ο λαός δεν αντιστέκεται και όσο η κοινωνία δεν αντιδρά, η τρόικα και η κυβέρνηση επιβάλλουν νέα μετρά που σπρώχνουν την οικονομία σε πιο βαθιά αδιέξοδα.

Έλα μαζί μας να οργανωθούμε στις γειτονιές τα χωριά και τους χώρους δουλειάς ,για να παλέψουμε εναντίον στην φορολογική επιδρομή της κυβέρνησης και την επίθεση των τοκογλύφων

ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ!

Τον περασμένο Σεπτέμβρη, την επομένη της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα στην Ελλάδα από χέρια Χρυσαιγιτών, ο Χρίστος Χρίστου, αρχηγός του ΕΛΑΜ δηλώνει δημόσια ότι το ΕΛΑΜ είναι η Χρυσή Αυγή της Κύπρου. Στην εκδήλωση για τα 5 χρόνια λειτουργίας του ΕΛΑΜ ανέφερε καθαρά ότι πολλά από τα μέλη τους ήταν στην Χρυσή Αυγή στην Ελλάδα πριν να έρθουν και να δραστηριοποιηθούν στην Κύπρο. Σε πολλές εκδηλώσεις τους δε, συμμετέχουν μέλη της Χρυσής Αυγής και οι ίδιοι πηγαίνουν στις εκδηλώσεις στην ΧΑ στην Ελλάδα.

Το ΕΛΑΜ είναι η ΧΑ της Κύπρου, χρησιμοποιεί τις ίδιες τακτικές με την ΧΑ, και αποτελεί το ίδιο σημαντική απειλή για την κοινωνία!

Το ΕΛΑΜ, έχει στο ενεργητικό του ανάλογες επιθέσεις με αυτές που έκανε η Χρυσή Αυγή στην Ελλάδα. Έχουν κτυπήσει στο παρελθόν μετανάστες, τουρκοκύπριους, ακόμη και ελληνοκύπριους που μοιάζουν με μετανάστες! Το 2010 έφτασαν να μαχαιρώσουν Τουρκοκύπριο μουσικό που συμμετείχε σε αντιρατσιστικό φεστιβάλ ενώ έχουν βανδαλίσει αυτοκίνητο αντιφασίστα δημοσιογράφου, απειλώντας με σημείωμα και τη ζωή του. Φυσικά όλα αυτά δεν έχουν καταγραφεί από την αστυνομία, μια και οι υποθέσεις έκλεισαν με συνοπτικές διαδικασίες.

Στις δημόσιές τους εκδηλώσεις κατεβαίνουν πάντα με καλυμμένα πρόσωπα, ρόπαλα και ασπίδες και στρατιωτικό βηματισμό. Κάνουν στρατιωτικές ασκήσεις και στελέχη τους μέσα στην εθνική φρουρά εκπαιδεύουν μέλη τους στη χρήση όπλων. Όταν ρωτήθηκαν αν έχουν τάγματα εφόδου απάντησαν ότι έχουν "τάγματα ελευθερίας"... Τι σημαίνει αυτό; Ότι **ετοιμάζονται να κτυπήσουν, ακόμα και να**

δολοφονήσουν - όπως οι ομοϊδεάτες τους στην Ελλάδα - όσους είναι διαφορετικοί, ξένοι και όσους διαφωνούν μαζί τους.

Μας λένε ότι φταίνε οι μετανάστες για τη σημερινή κατάσταση της οικονομίας. Στην πρώτη τους δημόσια εμφάνιση το Δεκέμβρη του 2009 χρησιμοποίησαν σύνθημα ανάλογο με αυτό που χρησιμοποίησε ο Χίτλερ για να ανεβεί στην εξουσία (κάθε ξένος εργάτης = ένας έλληνας άνεργος), αποκαλύπτοντας έτσι τις καθαρές ναζιστικές τους καταβολές και προθέσεις. **Φταίνε όμως οι μετανάστες; Οι μετανάστες είναι που κάνουν τις μαζικές απολύσεις, ή τις μειώσεις μισθών;;** Ίσα ίσα που οι ξένοι τελικά κάνουν τις πιο κακοπληρωμένες δουλειές και χωρίς καθόλου εργασιακά δικαιώματα. Αυτές τις δουλειές είναι που θέλει το ΕΛΑΜ για τους «Έλληνες της Κύπρου». Ας δούμε τη «λύση» που βρήκαν η Χρυσή Αυγή και το ΕΛΑΜ στο πρόβλημα της εργοδότησης μεταναστών: άνοιξαν γραφεία εξευρέσεως εργασίας μόνο για έλληνες εργάτες, για δουλειές που πλήρωναν μόλις 16 ευρώ μεροκάματο στηρίζοντας εμμέσως πλην σαφώς τους εργολάβους, που πλουτίζουν πάνω στους πενιχρούς μισθούς των εργαζομένων τους, αντί τον "έλληνα" οικογενειάρχη, όπως προφασίζονται!

Όπως και ο Χίτλερ την εποχή του '30 έτσι και το ΕΛΑΜ και η ΧΑ αλλά και άλλοι ομοϊδεάτες τους όπως το νεοεμφανιζόμενο, κι ακόμη πιο φανατισμένο, νεοναζιστικό κόμμα ΕΔΗΚ, εκμεταλλεύονται την οικονομική και πολιτική κρίση που θυμίζει έντονα την κρίση της δεκαετίας του '30 για να αναρριχηθούν σε θέσεις εξουσίας κι από εκεί να εφαρμόσουν τα σχέδιά τους ανενόχλητοι.

Με παρόμοια επιχειρήματα και τις ίδιες στρατηγικές, προσαρμοσμένες στη σημερινή εποχή, βλέπουμε διεθνώς

νεοναζιστικές οργανώσεις να ανεβάζουν τα ποσοστά τους, να συμμετέχουν σε κυβερνήσεις και να λειτουργούν ως το δεξί τους χέρι με σκοπό την καταστολή των απεργιών και των κινητοποιήσεων και την επιβολή κλίματος τρόμου. Όσο κι αν ο νεοναζισμός προσπαθεί να παρουσιαστεί ως αντισυστημικός, η πραγματικότητα τον διαψεύδει αφού σε όλες τις χώρες που δραστηριοποιείται υποστηρίζει λυσσαλέα τα επιχειρηματικά συμφέροντα τασσόμενος ενάντια στους αγώνες των εργαζομένων και του λαού. Η ελληνική εμπειρία της συνδυασμένης δράσης Χρυσής Αυγής και κυβέρνησης είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτική.

Τόσο η ΧΑ όσο και το ΕΛΑΜ αντιπαραβάλλουν το έθνος στα προβλήματα της κοινωνίας. Δεν έχουν πραγματικά απάντηση στην κρίση.

Μιλούν συνεχώς για την ανωτερότητα του έθνους, “οι αξίες της σημαίας, πρέπει να υπερισχύουν της ανάγκης για ανθρώπινα δικαιώματα” δήλωσε στέλεχός τους στο τελευταίο τους συνέδριο. Στην ουσία πατούν πάνω στο εθνικό πρόβλημα και στις μνήμες ενός λαού που έχει ζήσει πόλεμο και εθνικές διαμάχες, για να τονώσουν τα εθνικά του αισθήματα, χωρίς πραγματική πρόθεση τη βελτίωση της ζωής του. Κρύβονται πίσω από τον πατριωτισμό, φέρνοντας πίσω συνθήματα όπως αυτό της Ένωσης, και εξυμνώντας τον Χίτλερ, τον πραξικοπηματία Σαμψών, την Χούντα των Συνταγματαρχών που σχεδίασαν και έκαναν το πραξικόπημα προκαλώντας έτσι και την εισβολή, τον πόλεμο, την προσφυγιά και την διχοτόμηση. **Δεν δεχόμαστε να μας γυρίσουν 40 χρόνια πίσω! Δεν δεχόμαστε να αιματοκυλίσουν ξανά το νησί μας! Δεν δεχόμαστε να τους αφήσουμε να σπείρουν το ναζιστικό τους μίσος!**

Την ίδια στιγμή που το ΕΛΑΜ παραμονεύει, βλέπουμε και από πλευράς κράτους και θεσμών απόπειρες συγκάλυψης και ενίσχυσης της ρητορικής του. Από τη μια έχουμε τον Ιωάνη Νικολάου που δηλώνει ότι στην Κύπρο δεν υπάρχουν νεοφασιστικές οργανώσεις (σημ: μια μέρα πριν τη δολοφονία του Φύσσα και τη δήλωση του Χρίστου ότι το ΕΛΑΜ είναι η ΧΑ της Κύπρου!), από την άλλη τον αρχιεπίσκοπο που τους στηρίζει ανοικτά, και χαρακτηρίζει τις ιδέες τους “κρυστάλλινες” αλλά και το Χάσιχο που δήλωσε ότι ο κάθε παράνομος παίρνει το ψωμί από το στόμα του “δικού μας” νεολαίου άνεργου. Αλλά αυτό δε μένει μόνο στις δηλώσεις, πρόσφατα είδαμε και το δημόσιο ξυλοδαρμό αναγνωρισμένου πολιτικού πρόσφυγα από μέλος της ΜΜΑΔ. Πρόκειται για ένα καλοστημένο μηχανισμό που μόνο του σκοπό έχει να αποπροσανατολίσει την κοινωνία από το ποιός πραγματικά φταίει για την ανεργία, τη λιτότητα και την εξαθλίωση.

Η απάντησή μας πρέπει να είναι οργανωμένη!

Τους τελευταίους μήνες, η ΝΕΔΑ πήρε την πρωτοβουλία να

καλέσει οργανώσεις και άτομα της κυπριακής κοινωνίας για να φτιάξουμε ένα αντιφασιστικό μέτωπο.

Καταλαβαίνουμε ότι αν δεν δράσουμε τώρα, πολύ εύκολα θα φτάσουμε στα επίπεδα της Ελλάδας.

Καταλαβαίνουμε ότι ο καθένας μόνος του δεν μπορεί να καταφέρει πολλά. Η ενότητα στην δράση μας και η οργάνωση της αντίστασής μας είναι απαραίτητη. Όλοι μαζί, οργανώσεις ελληνοκυπρίων, αλλά και τουρκοκυπρίων και μεταναστών, προοδευτικοί κάτοικοι της Κύπρου, ανεξαρτήτου χρώματος, φυλής, σεξουαλικού προσανατολισμού, χώρα καταγωγής, σωματικής ικανότητας.

- ★ τασσόμαστε ενάντια στον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τον φασισμό.
- ★ ενάντια στις πολιτικές που βοηθούν τον φασισμό: τις πολιτικές λιτότητας, τις πολιτικές της Τρόικας.
- ★ παλεύουμε για μια κοινωνία που να μπορεί να διασφαλίσει μια αξιοπρεπή ζωή σε όλους, ανεξαρτήτου φύλου, φυλής, χρώματος, εθνικότητας, σεξουαλικού προσανατολισμού ή σωματικής ικανότητας.
- ★ αποκαλύπτουμε το ρόλο τους με κάθε μας δράση.
- ★ δεν αφήνουμε κανένα μόνο απέναντι στους φασίστες!

Σκοπός της πρωτοβουλίας είναι το κτίσιμο αντιφασιστικών επιτροπών σε κάθε σχολείο, κάθε πανεπιστήμιο, κάθε εργασιακό χώρο και κάθε γειτονιά που υπάρχουν αντιφασίστες.

Αν αναγνωρίζεις κι εσύ την ανάγκη να τους αντιμετωπίσουμε στους χώρους μας όσο είναι ακόμα νωρίς, έλα σε επαφή! Το ισχυρότερό μας όπλο είναι η μαζικότητα μας!

Περισσότερες πληροφορίες: antinazicyprus.wordpress.com

Έλα σ' επαφή: antinazicyprus@gmail.com

Ευρωεκλογές: Τα κόμματα της Ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς στήνουν συμμαχίες

Του Περ Όκε Γουέστερλουντ, από την εβδομαδιαία εφημερίδα «Offensiv», του σουηδικού τμήματος της CWI, Επιμέλεια: Νίκος Κοκκάλης

Με δεδομένη την γενικευμένη δυσaréσκεια σε σχέση με τις πολιτικές λιτότητας της ΕΕ, τα κόμματα της Ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τις συνθήκες προκειμένου να αυξήσουν την επιρροή τους. Πολλά από αυτά εμφανίζουν ήδη σημαντική δυναμική, ενώ όλα δείχνουν ότι θα πετύχουν σημαντικά αποτελέσματα στις Ευρωεκλογές του 2014.

Η «διεθνής» της ακροδεξιάς

Αναγνωρίζοντας και τα ίδια αυτή τη δυνατότητα, σπεύδουν να κατοχυρώσουν τη δυναμική τους, δημιουργώντας εκλογικές συμμαχίες. Της πιο πρόσφατης πρωτοβουλίας ηγούνται το γαλλικό «**Εθνικό Μέτωπο**» της Μαρίν Λεπέν, και το ολλανδικό **PVV** (Κόμμα της Ελευθερίας), του Γκερτ Βίλντερς. Επόμενοι «καλεσμένοι» που αναμένεται να συμμετάσχουν στη συμμαχία, είναι οι «**Σουηδοί Δημοκράτες**», η ιταλική «**Λίγκα του Βορρά**», το βέλγικο «**Vlaams Belang**» και το αυστριακό «**Κόμμα της Ελευθερίας**». Έχουν προσκληθεί επίσης το «**UKIP**» (Κόμμα Ανεξαρτησίας του Ηνωμένου Βασιλείου), το «**Κόμμα του Δανέζικου Λαού**» και η «**Εναλλακτική για την Γερμανία**», που αρνήθηκαν για διάφορους λόγους τη συμμετοχή τους.

Πρόκειται για κόμματα που συνδυάζουν το λαϊκισμό με τον ακραίο νεοφιλελευθερισμό και το ρατσισμό. Αν και «απορρίπτουν μετά βδελυγμίας» την Χρυσή Αυγή, στην ουσία υποστηρίζουν τις ίδιες ρατσιστικές και ακραίες εθνικιστικές απόψεις. Ταυτόχρονα, με ελάχιστες διαφορές μεταξύ τους, υποστηρίζουν την ακραία φιλελευθεροποίηση της οικονομίας, υπερψηφίζοντας πολιτικές λιτότητας, τόσο στα εθνικά τους κοινοβούλια (όπου εκπροσωπούνται), όσο και στο ευρωκοινοβούλιο.

«Πατριωτική» βιτρίνα

Την ίδια ώρα όμως, δεν πρόκειται για κόμματα με καθαρή σύνδεση με το φασισμό και το ναζισμό, ούτε για συμμορίες δολοφόνων, αλλά για μια πιο «εξευγενισμένη» εκδοχή της ακροδεξιάς. Αυτοαποκαλούνται ως «πατριωτικά» και αρνούνται κάθε σχέση με τα μακρινά τους ξαδέρφια όπως η «Χρυσή Αυγή», ή το «**Jobbik**» (Κίνημα για μια καλύτερη Ουγγαρία).

Τα παραδοσιακά δεξιά κόμματα έχουν σε ένα βαθμό ενσωματώσει στο πρόγραμμά τους κάποιες από τις «προτάσεις» της ακροδεξιάς, κυρίως σε ζητήματα που αφορούν στη μεταναστευτική πολιτική. Ταυτόχρονα, στο πρόσωπό της αναζητούν κατά διαστήματα συμμάχους, ή ακόμη και κυβερνητικούς εταίρους, στο βαθμό που η δυσaréσκεια που έχουν προκαλέσει οι πολιτικές λιτότητας που εφαρμόζουν δεν τους

επιτρέπουν να σχηματίζουν αυτοδύναμες κυβερνήσεις.

Τα κόμματα της ακροδεξιάς από την πλευρά τους, δεν κρύβουν τη διάθεσή τους να συμμετάσχουν σε κυβερνήσεις, αν και όταν δεν μπορούν να ηγηθούν αυτών. Αυτό σημαίνει ότι με την πρώτη ευκαιρία θα πάρουν μέρος σε κυβερνητικούς σχηματισμούς και εκ των πραγμάτων θα υποστηρίξουν πολιτικές λιτότητας που θα τείνουν να υποβαθμίζουν τη δημοτικότητα και τη δυναμική τους. Και αυτό με την σειρά του, μπορεί να οδηγήσει στην άνοδο ακόμα πιο ακραίων μορφωμάτων, τύπου Χρυσής Αυγής. Το παράδειγμα του ΛΑΟΣ στην Ελλάδα είναι μια χαρακτηριστική τέτοια περίπτωση ενσωμάτωσης της ακροδεξιάς στο «παραδοσιακό» πολιτικό σκηνικό και στη συνέχεια κονιορτοποίησης των ποσοστών και της δημοφιλίας της.

Η Ευρώπη μπροστά στον κίνδυνο

Πολιτικοί από ολόκληρη την Ευρώπη, ανησυχούν ότι η ακροδεξιά συμμαχία μπορεί να φτάσει ακόμη και σε ποσοστά 25-30% στις ερχόμενες Ευρωεκλογές. Την ίδια ώρα, τα «παραδοσιακά» κόμματα, όχι απλά αδυνατούν να παρουσιάσουν κάποια εναλλακτική απέναντι στην άνοδό της, αλλά υιοθετούν όλο και περισσότερο τη λαϊκίστικη ρατσιστική της ρητορεία.

Σε ολόκληρη την Ευρώπη, η αντιμετώπιση των κομμάτων της ακροδεξιάς είναι μια πρόκληση για την Αριστερά και το εργατικό κίνημα. Για να καταφέρουν όμως να ανακόψουν την άνοδό της, προσφέροντας ταυτόχρονα μια πραγματική εναλλακτική για την κοινωνία, πρέπει αρχικά να αναδείξουν τα κοινά συμφέροντα των Ευρωπαίων και των μεταναστών εργαζομένων και στη συνέχεια να συντονίσουν τους αγώνες, πέρα από τα εθνικά σύνορα (όπως έγινε με επιτυχία στην κοινή απεργία σε Ισπανία και Πορτογαλία στις 14 Νοέμβρη).

Πρωτοβουλίες σαν την παραπάνω μπορούν αν επεκταθούν και κλιμακωθούν, να δώσουν νέα διάσταση στην κοινή πάλη των Ευρωπαίων εργαζομένων, αλλά και των μεταναστών, που σύμφωνα με την ακροδεξιά δεν είναι σύμμαχοι, αλλά εχθροί.

Οι λαοί της Ευρώπης, με την κοινή τους πάλη, μπορούν να αποδείξουν ότι ο πραγματικός εχθρός δεν είναι ο ξένος, αλλά ο τραπεζίτης, ο εργοδότης, η κυβέρνησή που τον στηρίζει, η ακροδεξιά που σπέρνει το μίσος ανάμεσα στους εργαζόμενους και απειλεί την κοινωνία ολόκληρης της ηπείρου. ★

Η κληρονομιά του Νέλσον Μαντέλα και η επόμενη μέρα για τη Ν.Αφρική

Των *Weizmann Hamilton και Thamsanqa Dumezweni (Δημοκρατικό Σοσιαλιστικό Κίνημα- DSM, Νοτιοαφρικάνικο τμήμα της CWI)* Επιμέλεια: *Ελένη Ιωάννου*

Ο Νέλσον Μαντέλα, ιστορικός ηγέτης του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσσου, ANC και πρώτος μαύρος πρόεδρος της Ν. Αφρικής, πέθανε στις 5/12/2013. Είναι διεθνώς αναγνωρισμένος ο ρόλος που έπαιξε στην ανατροπή ενός εκ των πλέον μισητών καθεστώτων εκμετάλλευσης και καταπίεσης στην ιστορία του πλανήτη, του Απάρτχαιντ. Ένας από τους βασικούς λόγους που ηρωοποιήθηκε στα μάτια εκατομμυρίων εργαζομένων και νεολαίων σε όλο τον πλανήτη ήταν η αυτοθυσία που έδειξε στην μάχη για την εθνική απελευθέρωση της μαύρης πλειοψηφίας στη Ν. Αφρική.

Ο Μαντέλα μεταμορφώνει το ANC...

Η σημερινή ηγεσία του ANC περιγράφει την ανατροπή του Απαρτχάιντ ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα της πάλης του απελευθερωτικού κινήματος. Ωστόσο, ήταν το ANC του Μαντέλα, που κατάφερε να αποκτήσει μαζική στήριξη γύρω από το ζήτημα της άρσης του Απάρτχαιντ στο δεύτερο μισό του αιώνα.

Ο Μαντέλα εμπνεύστηκε από τους αντι-αποικιακούς αγώνες μετά το τέλος του Β' ΠΠ, και μαζί με τον **Γουόλτερ Σισούλου** και τον **Όλιβερ Τάμπο**, «ταρακούνησαν» την ηγεσία του ANC, της οποίας η δράση περιοριζόταν σε ικεσίες προς την βασίλισσα της Αγγλίας να ελευθερώσει τους μαύρους από τα δεσμά τους, με όρκους αιώνιας πίστης προς την ίδια και την Βρετανική Αυτοκρατορία.

Ο Μαντέλα και οι σύντροφοι του, έχοντας πάρει τον έλεγχο της Νεολαίας του ANC και υιοθετώντας το '49 το «Πρόγραμμα Δράσης», μετέτρεψαν για πρώτη φορά το ANC από μια οργάνωση που οι μέθοδοι πάλης της περιορίζονταν στις επιστολές, σε μια οργάνωση στηριγμένη στην δράση του μαζικού κινήματος.

...αλλά όχι τη νοτιοαφρικάνικη κοινωνία.

Κάτω από την ηγεσία του Μαντέλα που υιοθετήθηκε το **«Καταστατικό της Ελευθερίας»**, που αποτέλεσε για τις επόμενες δεκαετίες το βασικό πρόγραμμα του ANC. Το ότι περιελάμβανε ριζοσπαστικά αιτήματα όπως **εθνικοποιήσεις** στρατηγικών τομέων της οικονομίας, ήταν αντανάκλαση της τεράστιας επιρροής της εργατικής τάξης στο ANC. Για δεκαετίες οι μαύροι εργαζόμενοι έδιναν κοινό αγώνα με την μαύρη μεσαία τάξη ενάντια στην κοινή καταπίεση ενός βαθιά ρατσιστικού καθεστώτος. Όμως όταν μετά την πτώση του Απαρτχάιντ ήρθε η ώρα της εφαρμογής της κυβερνητικής πολιτικής του ANC, όλες του οι ριζοσπαστικές θέσεις έμειναν στα χαρτιά.

Μετά τις **πρώτες ελεύθερες εκλογές του '94** και την ιστορική νίκη του ANC, υπήρχε πλατιά η αίσθηση στις μάζες ότι ανοίγει μια νέα περίοδος, με καλύτερες συνθήκες ζωής για όλους. Ήταν κάτω από την ηγεσία του Μαντέλα που ψηφίστηκε το «πιο προοδευτικό σύνταγμα στον πλανήτη», σύμφωνα με το οποίο θα γεννιόταν ένα νέο «έθνος-ουράνιο τόξο» στο οποίο θα εξαφανίζοταν η φυλετική καταπίεση, η φτώχεια, ο αναλφαριθμισμός και οι επιδημίες που μάστιζαν τον πληθυσμό μια για πάντα. *Θα υπήρχε ισότητα ευκαιριών για όλους σε ένα έθνος «ενωμένο στην πολυμορφία του».* Δυστυχώς, 20 χρόνια μετά την πτώση του Απάρτχαιντ και την άνοδο του ANC στην εξουσία, πολύ λίγα πράγματα έχουν αλλάξει για την πλειοψηφία της κοινωνίας. Η Ν. Αφρική είναι η χώρα με τις μεγαλύτερες ανισότητες στον πλανήτη. Έχει **8 εκατομμύρια ανέργους, 12 εκατομμύρια υποσιτισμένους** και πολλά εκατομμύρια εκτός παιδείας και συστήματος υγείας. Η κυβερνώσα κλίκα του ANC παρουσιάζει τα ίδια χαρακτηριστικά με αυτήν που αντικατέστησε: *διαφθορά, ανικανότητα και ακόρεστη δίψα για πλούτο και εξουσία.* Ακόμη χειρότερα, ενώ καταδικάζει τις πολιτικές του Απαρτχάιντ σαν έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, δημιουργεί νέους νόμους καταστολής προκειμένου να πνίξει κάθε φωνή διαμαρτυρίας και να διατηρήσει την εξουσία. Αντί για την εκπλήρωση των ονείρων για ισότητα και ευημερία, η δημοκρατία λειτούργησε υπέρ των συμφερόντων μιας μικρής μειοψηφίας μέσα στον μαύρο πληθυσμό. Και ενώ η υπόσχεση του Μαντέλα ήταν για την δημιουργία ενός «έθνους-ουράνιου τόξου», στην πραγματικότητα η Ν. Αφρική μοιάζει σήμερα, όπως παραδέχτηκε ο γενικός γραμματέας του ANC Γκουέντε Μαντάσε, με «ιρλανδικό καφέ» - μαύρη στην βάση, με ένα λεπτό λευκό στρώμα στην κορυφή, πασπαλισμένο με σοκολάτα.

«Παρέκκλιση» ή αναπόφευκτη συνέπεια;

Μια κοινή πεποίθηση μέσα στη νοτιοαφρικάνικη κοινωνία

είναι ότι η συμπεριφορά των διαδόχων του Μαντέλα και της οικογένειάς του, αποτελεί απομάκρυνση από τις αρχές του, και βεβήλωση της κληρονομιάς του. Οι αστοί σχολιαστές θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι η Ν. Αφρική θα ήταν η ιδανική χώρα, αν οι συνεχιστές του Μαντέλα βάδιζαν στα χνάρια του. Ωστόσο, η αλήθεια είναι ότι ακριβώς αυτό έκαναν, τουλάχιστον γύρω απ' όλα τα καίρια πολιτικά ζητήματα στη διακυβέρνησή τους.

Ήταν ο ίδιος ο Μαντέλα, που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην εγκατάλειψη του «Καταστατικού της Ελευθερίας» και όλων των υπόλοιπων ριζοσπαστικών στοιχείων που θεωρούνταν ως τότε «ιερά» για το ANC. Η αποφασιστική καμπή ήταν η υιοθέτηση του προγράμματος «Ανάπτυξης, Εργασίας και Αναδιανομής» (γνωστού ως Gear) το '96, που έφερε σε ανοιχτή σύγκρουση κυβέρνηση και εργαζόμενους. Ο **Θάμπο Μπέκι**, (διαδέχτηκε τον Μαντέλα, από το '99 ως το '08) που **περήφανα δήλωνε Θατσερικός**, έχει ταυτιστεί στα μάτια των εργαζομένων με το Gear, αν και αρχικά υιοθετήθηκε επί Μαντέλα με τις ευλογίες και της υπόλοιπης ηγεσίας του ANC, συμπεριλαμβανομένου του Κομμουνιστικού Κόμματος (ΚΚ) Ν.Αφρικής.

Μέσα στα 4 χρόνια από την αποφυλάκιση του το '90, ως την ανάδειξη του σε πρόεδρο της χώρας το '94, ο **Μαντέλα εγκατέλειψε τις αρχές του «Καταστατικού», και δήλωσε δημόσια, πριν καν αναλάβει καθήκοντα, πως οι ιδιωτικοποιήσεις ήταν πλέον βασική πολιτική επιλογή του ANC**. Ο Μαντέλα οδήγησε το ANC στην εξουσία με την υπόσχεση της εξάλειψης της ανεργίας και ο Μαντέλα ήταν πάλι που δήλωνε μέσα στο κοινοβούλιο μετά την ψήφιση του Gear πως η κυβέρνηση του ANC «**δεν είναι υπηρεσία ανεύρεσης εργασίας**».

Αυτή η πολιτική στροφή 180 μοιρών ήταν, εκτός των άλλων, αποφασισμένη με τον πλέον αντιδημοκρατικό τρόπο. Ενώ η υιοθέτηση του «Καταστατικού» βασιζόταν σε μια απόλυτα δημοκρατική διαδικασία με χιλιάδες εργαζόμενους σε όλη την χώρα να συμμετέχουν στην συνδιαμόρφωση του, το Gear σχεδιάστηκε πίσω από τις πλάτες των μελών του ANC, και της πλειοψηφίας του υπουργικού του συμβουλίου. Εγκρίθηκε και άρχισε να εφαρμόζεται το '96, ενώ παρουσιάστηκε στα μέλη του ANC στην συνδιάσκεψη του '97 σαν τετελεσμένο, αφού πρώτα εγκρίθηκε από το μεγάλο κεφάλαιο.

Οι μυστικές διαπραγματεύσεις

Σύμφωνα με τον Κάσριλς, ήδη από το '93, η ηγεσία του είχε έρθει σε πλήρη συμφωνία με την άρχουσα τάξη. Σε μυστικές διαπραγματεύσεις στην Τράπεζα Ανάπτυξης της Ν.

Αφρικής, παρόντες ήταν εκτός από την ηγεσία του ANC, οι μεγαλύτεροι καπιταλιστές από τους τομείς της ενέργειας και των εξορύξεων, καθώς και οι αντιπρόσωποι βρετανικών

και αμερικάνικων πολυεθνικών που είχαν επενδύσεις στη χώρα. Ο Κάσριλς αποκαλύπτει: «*Η εθνικοποίηση των ορυχείων και των άλλων βασικών τομέων της οικονομίας εγκαταλείφτηκε*». «...Το ANC αναγνώρισε το τεράστιο δημόσιο χρέος που θα παραλάμβανε από το καθεστώς του Απαρτχάιντ... πήρε πίσω την πρόταση του για την εφαρμογή φόρου στον πλούτο προκειμένου να χρηματοδοτηθούν έργα ανάπτυξης, συμφώνησε πως οι ντόπιες και ξένες εταιρείες που είχαν στηρίξει το Απαρτχάιντ θα απαλλαγούν από οποιεσδήποτε οικονομικές αποζημιώσεις. Αποδέχτηκε την εφαρμογή εξαιρετικά αυστηρών δημοσιονομικών υποχρεώσεων που θα έδεναν τα χέρια κάθε μελλοντικής κυβέρνησης, όπως την κατάργηση κάθε μορφής δασμολογικής προστασίας, σύμφωνα με τις αρχές του “ελεύθερου εμπορίου”...».

Το ANC «αμόλυντο» από την «ασθένεια» του κομμουνισμού.

Σε πλήρη αντίθεση με τα όσα έλεγε η προπαγάνδα του καθεστώτος του Απαρτχάιντ, η ηγεσία του ANC, παρά τη συμμετοχή σ' αυτό του Κ.Κ. της Ν. Αφρικής, ποτέ δεν μολύνθηκε από την «ασθένεια» του κομμουνισμού. Αυτό άλλωστε, το είχε δηλώσει ανοιχτά και ο Μαντέλα, ήδη από το 1964 και την «Δίκη των Προδοτών»¹: «...[το Καταστατικό Ελευθερίας] **δεν είναι με κανένα τρόπο προσχέδιο για την δημιουργία σοσιαλιστικού κράτους. Καλεί για αναδιανομή, αλλά όχι εθνικοποίηση της γης. Προβλέπει την εθνικοποίηση των ορυχείων, των τραπεζών και των μονοπωλίων στην βιομηχανία, επειδή τα μεγάλα μονοπώλια ανήκουν μόνο στην λευκή φυλή και χωρίς μια τέτοια εθνικοποίηση η φυλετική κυριαρχία θα διαιωνίζεται παρά την κατάργηση των επίσημων φυλετικών διαχωρισμών...**».

Η ηγεσία του ANC δεν υποστήριζε ποτέ τις εθνικοποιήσεις ως ένα βήμα προς την ανατροπή του καπιταλισμού, αλλά σαν ένα σχέδιο χρήσης της κρατικής εξουσίας για την επιτάχυνση της δημιουργίας μιας μαύρης αστικής τάξης –με μια έννοια το ίδιο πράγμα που έκανε το Απαρτχάιντ προκειμένου να φτιάξει μια ντόπια, λευκή, νοτιοαφρικάνικη αστική τάξη. Όπως εξηγούσε ο Μαντέλα κατά την διάρκεια της «Δίκης»: «...**Η πολιτική του ANC όσον αφορά τις εθνικοποιήσεις, είναι αντίστοιχη με την παλιά πολιτική του Εθνικιστικού Κόμματος, το οποίο για πολλά χρόνια περιλάμβανε στο πρόγραμμα του την εθνικοποίηση των ορυχείων χρυσού που εκείνη την εποχή, ελέγχονταν από το ξένο κεφάλαιο...**».

¹ Η «Δίκη των Προδοτών» έλαβε χώρα το 1956. 156 στελέχη του ANC, συμπεριλαμβανομένου του Μαντέλα, δικάστηκαν για εσχάτη προδοσία. Η δίκη κράτησε μέχρι το 1961 και όλοι οι κατηγορούμενοι αθωώθηκαν.

Προδιαγεγραμμένη πορεία

Το ANC δεν έφτασε εκεί που είναι σήμερα επειδή εκτροχιάστηκε από την ιστορική του πορεία, αλλά επειδή βάσει της ιστορίας του, τον κοινωνικό του χαρακτήρα και τον ιστορικό του σκοπό, εκεί κατευθυνόταν εξ αρχής.

Άλλωστε ήδη από την εποχή της «Δίκης» είχε γίνει φανερό η διάθεση της ηγεσίας του ANC να προχωρήσει σε συμβιβασμούς. Ο ίδιος ο Μαντέλα ξεκίνησε διαπραγματεύσεις με τις μυστικές υπηρεσίες του Απαρτχάιντ και εκπροσώπους του κεφαλαίου πίσω από τις πλάτες της υπόλοιπης ηγεσίας του ANC από το '85.

Η από κοινού απονομή του **βραβείου Νόμπελ** στο Μαντέλα και το Ντε Κλερκ (τελευταίου λευκού προέδρου της χώρας) έγινε για να δημιουργήσει τον μύθο πως η πτώση του Απαρτχάιντ ήταν αποτέλεσμα της συμβολής των δυο ηγετών. Αλλά όπως ακόμη και ο Μαντέλα ένιωθε υποχρεωμένος να επισημάνει, η χώρα δεν απελευθερώθηκε από τον ίδιο ή την ηγεσία του ANC, αλλά από τις ίδιες τις εργαζόμενες μάζες. **Αν ο ιμπεριαλισμός και η νοτιοαφρικανική άρχουσα τάξη ασκούσαν πιέσεις στο καθεστώς του Απαρτχάιντ να προχωρήσει σε διαπραγματεύσεις με το ANC, ήταν επειδή ακριβώς καταλάβαιναν πως το μαζικό κίνημα και πάνω απ' όλα οι αυξανόμενες κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης, αποτελούσαν μια θανάσιμη απειλή για το σύστημα τους. Αν το Απαρτχάιντ είχε ανατραπεί από μια μαζική εξέγερση, το ίδιο το μέλλον του καπιταλισμού θα ήταν αβέβαιο. Οι παρασκηνιακές διαπραγματεύσεις με τον Μαντέλα είχαν πείσει τους πιο διορατικούς από τους εκπρόσωπους του κεφαλαίου ότι ο επικεφαλής του ANC ήταν ένας άνθρωπος με τον οποίο μπορούσαν να συνεργαστούν. Η ανατροπή του καπιταλισμού δεν ήταν ποτέ στα σχέδια του Μαντέλα.**

Η επόμενη μέρα

Για την ηγεσία του ANC, ο θάνατος του Μαντέλα είναι μια καλή ευκαιρία για να αποσπάσουν την προσοχή της κοινής γνώμης από τα διαρκή σκάνδαλα διαφθοράς και κακοδιαχείρισης που έρχονται στην επιφάνεια και αφορούν στελέχη του κόμματος, υπουργούς, ακόμη και τον ίδιο τον πρόεδρο Ζούμα.

Με αφορμή τον θάνατο του, θα βρουν την ευκαιρία να μιλήσουν για «ενότητα», όμως για την μεγάλη πλειοψηφία των εργαζόμενων, όλα αυτά δεν είναι παρά κούφια λόγια. Στο επερχόμενο συνέδριο του **Πανεθνικού Συνδικάτου**

Μεταλλωρύχων, που θα λάβει χώρα στις 13-16 Δεκεμβρίου, αναμένεται να εγκριθεί **πρόταση μη στήριξης του ANC** (παραδοσιακά το συνδικάτο στηρίζει το ANC) στις επόμενες εκλογές και **μη χρηματοδότησης του** από το ταμείο του συνδικάτου.

Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα 67% των μελών της εργατικής συνμοσπονδίας Cosatu, στηρίζει τη δημιουργία ενός νέου εργατικού κόμματος με πρωτοβουλία της Συνμοσπονδίας. Μια τέτοια απόφαση θα σήμαινε σχεδόν σίγουρα την διάσπαση της συνμοσπονδίας, αλλά κυρίως θα αποτελούσε σοβαρό πλήγμα στο ANC. **Τα όποια πιθανά οφέλη για την ηγεσία του ANC, θα είναι σε κάθε περίπτωση προσωρινά. 20 χρόνια μετά την πτώση του Απαρτχάιντ, η πλειοψηφία των εργαζομένων έχει κατανοήσει πως το κόμμα που θεωρούσε «δικό του», είναι στην πραγματικότητα αντίπαλος.**

Το «Εργατικό Σοσιαλιστικό Κόμμα»

Η δημιουργία, πριν 8 μήνες, του **Εργατικού Σοσιαλιστικού Κόμματος** (Workers' and Socialist Party – WASP) μέσα από τη μεγάλη απεργιακή μάχη στα ορυχεία πλατίνας και χρυσού με πρωτοβουλία του νοτιοαφρικανικού τμήματος της CWI, είναι γεγονός ιστορικής σημασίας. Έχοντας ήδη τη στήριξη, των απεργιακών επιτροπών των μεταλλωρύχων, του **Εθνικού Κινήματος Μεταφορών**, συνδικάτου με 50.000 μέλη, διάσπαση του ελεγχόμενου από την Cosatu Συνδικάτου Μεταφορών και πραγματοποιώντας ιδρυτικές συνελεύσεις σε μια σειρά πόλεις, το WASP έχει βάλει τις πρώτες βάσεις για το χτίσιμο ενός νέου, μαζικού κόμματος των εργαζομένων.

Οι αστοί αναλυτές δικαιολογημένα θρηνούν το θάνατο του Μαντέλα. Ακόμη και αν κάποιος από αυτούς χύνουν κροκοδείλια δάκρυα, η ουσία είναι ότι έδωσε στο νοτιοαφρικανικό καπιταλισμό παράταση ζωής. Σχεδόν 20 χρόνια μετά ο καπιταλισμός πρόσφερε μόνο φτώχεια, ανεργία και ανισότητα στους εργαζόμενους. Είναι μόνο με την ανατροπή του και το χτίσιμο μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας που θα λυθούν αυτά τα προβλήματα. Δεν μένει παρά οι εργαζόμενοι και η νεολαία να ακολουθήσουν ότι καλό έχει να τους προσφέρει το παράδειγμα του Μαντέλα – την ανιδιοτελή και αποφασιστική πάλη – αλλά να βγάλουν και τα διδάγματα του παρελθόντος για να θέσουν τις βάσεις για μια σοσιαλιστική Ν. Αφρική, απαλλαγμένη από την φρίκη του καπιταλιστικού συστήματος. ★

ΗΠΑ: Ιστορική νίκη για την αριστερά στο Σιάτλ!

Επιμέλεια: Ελένη Ιωάννου

Η Σάμα Σαουάντ, μετά από μία καταμέτρηση «στήθος με στήθος» με τον πολιτικό της αντίπαλο Ρίτσαρντ Κόλιν, εκλεγμένο για 16 χρόνια στο δημοτικό συμβούλιο του Σιάτλ, εκλέχτηκε δημοτική σύμβουλος γράφοντας ιστορία!

Το Δημοτικό Συμβούλιο του Σιάτλ, όπως και σε άλλες αμερικανικές πόλεις, λειτουργεί σαν τοπική κυβέρνηση καθώς έχει πολύ διευρυμένες αρμοδιότητες. Συγκεκριμένα είναι ένα σώμα που νομοθετεί (αρκεί οι νόμοι να μην είναι αντίθετοι με το Σύνταγμα των ΗΠΑ και της Πολιτείας της Ουάσινγκτον όπου ανήκει το Σιάτλ) επιβάλλει φόρους (ή φοροελαφρύνσεις) και καθορίζει την πολιτική της πόλης όσον αφορά την ύδρευση, τον ηλεκτρισμό, τη διαχείριση των απορριμμάτων, την αστυνομία, την πυροσβεστική, τους δημόσιους χώρους, τη δημόσια περιουσία, κ.α. Αποτελείται από 9 μέλη τα οποία εκλέγονται με τις ψήφους του συνόλου των κατοίκων της πόλης.

Η Σάμα Σαουάντ συγκέντρωσε περισσότερους από 93.000 ψήφους, ξεπερνώντας τον αντίπαλό της, υποψήφιο του Δημοκρατικού Κόμματος, Ρ. Κόνλιν. Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του Σιάτλ που εκλέγεται μια δηλωμένη σοσιαλίστρια στο Δημοτικό Συμβούλιο, ενώ πρέπει να πάμε πίσω γενιές για να βρούμε εκλεγμένο δημοτικό σύμβουλο που να δηλώνει ανοιχτά σοσιαλιστής σε οποιαδήποτε μεγάλη πόλη των ΗΠΑ.

Η εκστρατεία

Η προεκλογική της εκστρατεία, στηρίχτηκε σε μεγάλο βαθμό στα μαχητικά αιτήματα που είχαν γεννηθεί μέσα από τους αγώνες της εργατικής τάξης την τελευταία περίοδο.

Πάλεψε μαχητικά:

- ✦ για το αίτημα για 15 δολάρια την ώρα βασικό μισθό, αίτημα που αναδείχθηκε από το κίνημα των εργαζομένων σε Φαστ Φουντ.
- ✦ για επιβολή πλαφόν στα ενοίκια τα οποία είναι εξαιρετικά υψηλά στο Σιάτλ
- ✦ για σήμανση των γενετικά τροποποιημένων τροφίμων.
- ✦ για το τέλος της εργοδοτική τρομοκρατίας και το χτίσιμο συνδικάτων στις μεγάλες πολυεθνικές που έχουν την βάση τους στο Σιάτλ όπως τα **Starbucks**, η **amazon.com**, κ.ο.κ.
- ✦ για φορολόγηση των πλουσίων και των εκατομμυριούχων.
- ✦ για την κοινωνικοποίηση μεγάλων εταιριών και πολυεθνικών που έχουν την έδρα τους στο Σιάτλ και στην πολιτεία της Ουάσινγκτον όπως η **Boeing** και η **Microsoft**

Την ίδια στιγμή πρόβαλλε μαχητικά τα αδιέξοδα του καπιταλισμού και την ανάγκη της πάλης για μια σοσιαλιστική κοινωνία. Η Σάμα, κέρδισε την εμπιστοσύνη και τις ψήφους των εργαζομένων με την ενεργή της παρουσία σε όλα τα κινήματα της πόλης, ενώ είναι και ενεργή συνδικαλίστρια στο συνδικάτο των καθηγητών τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στο Σιάτλ.

Δεύτερος με 42% ο Τάι Μουρ

Πολύ σημαντικά ήταν τα αποτελέσματα και για τον δεύτερο υποψήφιο δημοτικό σύμβουλο της Σοσιαλιστικής Εναλλακτικής, Τάι Μουρ, που κατέβηκε στη **Μινεάπολη**. Τα τελικά αποτελέσματα για τον Τάι Μουρ, τον φέρνουν **δεύτερο με 42% με μόλις 229 ψήφους λιγότερες από την αντίπαλό του Αλόντρα Κάνο** (υποψήφια με τη στήριξη των Δημοκρατικών).

Ο Τάι, στήριξε την εκστρατεία του επίσης στο αίτημα για 15 δολάρια την ώρα βασικό μισθό, ενώ είναι πολύ γνωστός στην περιοχή του σαν **ένας από τους ιδρυτές του κινήματος «Occupy Homes»** - ενός κινήματος υπεράσπισης όσων έρχονται αντιμέτωποι με εξώσεις και κατασχέσεις των σπιτιών τους λόγω χρεών. Επίσης, σημαντικά στην εκστρατεία του Τάι ήταν τα αιτήματα φορολόγησης του πλούτου, η αύξηση (μέσω φορολογίας) των κονδυλίων για την δημόσια παιδεία και υγεία, το δικαίωμα στο συνδικαλισμό κ.α.

απαντήσεις και χτίζει σιγά-σιγά τις δυνάμεις της για να μπορέσει να απαντήσει στις επιθέσεις που δέχεται.

Αν και τελικά δεν εξελέγη δημοτικός σύμβουλος, ο Τάι είναι ο ουσιαστικός νικητής των εκλογών για τα εργατικά και λαϊκά στρώματα της Μινεάπολης που εμπνεύστηκαν από τις μαχητικές προτάσεις και τις ιδέες ενός ταγμένου αγωνιστή, που δεν θεωρεί την εκλογική του συμμετοχή το τέλος, αλλά την αρχή για τους επόμενους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες της Αμερικής!

Αυτό που διαφοροποιούσε την καμπάνια των συντρόφων της *Σοσιαλιστικής Εναλλακτικής* για οικονομική ενίσχυση, ήταν ότι στηριζόταν αποκλειστικά στα εργατικά και λαϊκά στρώματα, με βάση το σύνθημα: **«Δεν θέλουμε και δεν παίρνουμε λεφτά από καπιταλιστές, χρειαζόμαστε τη δική σας στήριξη»** και εκστρατεία από πόρτα σε πόρτα. Αντίθετα οι υπόλοιποι υποψήφιοι, βασίστηκαν στις «δωρεές» από επιχειρήσεις και οικονομικά λόμπι.

Εμπιστοσύνη στη δύναμη των σοσιαλιστικών ιδεών!

Έτσι, με ένα ταξικό - σοσιαλιστικό πρόγραμμα, οι Σάμα Σαουάντ και Τάι Μουρ κατάφεραν να εμπνεύσουν χιλιάδες εργαζόμενους, άνεργους, φτωχούς και μετανάστες Αμερικανούς. Κόσμο που έχει σιχαθεί τα δύο κόμματα εξουσίας και που αναζητά μια διαφορετική εναλλακτική.

Η Σάμα και ο Τάι, είναι ζωντανό παράδειγμα πως η λέξη «σοσιαλισμός», όχι απλά δεν «τρομάζει» ή απωθεί την κοινωνία (και όχι οποιαδήποτε κοινωνία αλλά την αμερικανική!) αλλά, όταν συνοδεύεται με συγκεκριμένο πρόγραμμα και προτάσεις, μπορεί να παίξει καταλυτικό ρόλο στη συνείδηση της εργατικής τάξης και για πολιτικές ανατροπές.

Αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους οι σύντροφοι μας κατάφεραν, κατά την διάρκεια της προεκλογικής τους εκστρατείας, να κερδίσουν και την υποστήριξη μια σειράς εργατικών συνδικάτων, ανάμεσα τους το **Διεθνές Συνδικάτο Εργαζομένων στις Υπηρεσίες** (που έχει παίξει πολύ σημαντικό ρόλο στο απεργιακό κίνημα των φαστ φουντ), τοπικών παραρτημάτων του αρκετά ριζοσπαστικού κόμματος των «Πράσινων» και καλλιτεχνών όπως ο **Tom Morello** των **Rage Against the Machine** και ο **Serj Tankian** των **System of a Down**.

Απέδειξαν πως η εργατική τάξη των ΗΠΑ δεν είναι «στον κόσμο της» όπως πιστεύουν πολλοί, αλλά ψάχνει για

Πρόκειται, αντικειμενικά, για μια πολύ σημαντική εξέλιξη. Γιατί δείχνει ότι μέσα στην αμερικανική κοινωνία, μέσα στα φτωχά στρώματα των εργαζομένων, των μεταναστών και των ανέργων, ειδικά στη νεολαία, αναπτύσσονται μαζικά ρεύματα ριζοσπαστικοποίησης.

Δείχνει ότι οι Αμερικανοί εργάτες μέσα από την εμπειρία της κρίσης, που ξεκίνησε το 2007 και συνεχίζεται, είναι ανοιχτοί στις σοσιαλιστικές επαναστατικές ιδέες. Φτάνει βέβαια αυτοί που τις προτείνουν να μπορούν να μιλήσουν την «γλώσσα» των εργατών, να μπορούν να εστιάσουν στα προβλήματα τους, να προτείνουν συγκεκριμένες λύσεις και συγκεκριμένες μορφές πάλης.

Δείχνει ότι αντικειμενικά υπάρχουν, ακόμα και στην Αμερική, οι δυνατότητες για τεράστιες πολιτικές ανατροπές, για το χτίσιμο μαζικών οργανώσεων, πολιτικών και βέβαια συνδικαλιστικών, στην υπηρεσία των εργαζομένων και με στόχο μια εναλλακτική σοσιαλιστική κοινωνία.

Όσο και αν από μόνη της είναι εξαιρετικά σημαντική, οι ΗΠΑ δεν αποτελούν το μοναδικό παράδειγμα τέτοιων εξελίξεων. Πέρυσι είχαμε το ξεδίπλωμα παρόμοιων διεργασιών στη Νότια Αφρική.

Μετά από μια βάρβαρη επίθεση των ειδικών δυνάμεων ενάντια σε απεργούς εργάτες των ορυχείων πλατίνας, με πυροβόλα όπλα και εν ψυχρώ εκτελέσεις που άφησαν πίσω τους δεκάδες νεκρούς, οι εργάτες των ορυχείων προχώρησαν σε πανεθνική απεργία που ανάγκασε τους εργοδότες σε υποχωρήσεις. Και στη συνέχεια προχώρησαν στη δημιουργία του WASP (Εργατικό Σοσιαλιστικό Κόμμα) ενός κόμματος που στηρίζεται στις απεργιακές επιτροπές που γεννήθηκαν μέσα από τον ηρωικό αγώνα των εργατών στα ορυχεία πλατίνας και χρυσού. Και σε αυτή την περίπτωση επικεφαλής αυτού του νέου κόμματος βρίσκονται οι δυνάμεις που πρόσκεινται στην CWI (το DSM - Δημοκρατικό Σοσιαλιστικό Κίνημα).

Αυτές οι εξελίξεις είναι ενδεικτικές των τάσεων που αναπτύσσονται σε διεθνές επίπεδο. Μέσα από την κρίση τα εργατικά και λαϊκά στρώματα καταλήγουν σε πολιτικά συμπεράσματα. Και προσπαθούν να χτίσουν οργανώσεις, πολιτικές και συνδικαλιστικές, που να υπηρετούν τα δικά τους συμφέροντα και να μην είναι στην υπηρεσία του κεφαλαίου. **Όλα δείχνουν πως σιγά σιγά ανοίγουν οι δρόμοι για μια νέα εποχή διεκδίκησης και αντεπίθεσης, από τη μεριά του εργατικού κινήματος.★**

Η απάντησή μας στην κρίση

- ★ **Να σταματήσουν όλες οι περικοπές και όλες οι νέες φορολογίες που πλήττουν τα χαμηλά στρώματα! Να ανακληθούν όλοι οι νόμοι και τα διατάγματα που πέρασαν λόγω του μνημονίου και της Τρόικας! Έξω η Τρόικα από την Κύπρο!**
- ★ **Άρνηση πληρωμής του χρέους!** Τα χρέη των τραπεζών δεν τα δημιουργήσαμε εμείς, δεν τα αναγνωρίζουμε και δεν τα πληρώνουμε! Όταν μας απειλούν ότι θα χρεοκοπήσουμε εννοούν ότι δεν θα πληρωθούν οι δόσεις στα δάνεια στους τραπεζίτες και στην τρόικα! Λεφτά υπάρχουν αλλά προτιμούν να τα δώσουν στους τραπεζίτες παρά στο λαό! Στο δίλλημα χρέος ή μισθοί, οι εργαζόμενοι πρέπει να απαντήσουν: οι μισθοί.
- ★ **Κρατικοποίηση- κοινωνικοποίηση όλων των τραπεζών κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο.**
- ★ **Να περάσει στο δημόσιο κάθε μεγάλη βιομηχανία που καθορίζει την πορεία της οικονομίας και βρίσκεται σε κρίση,** όπως είναι ο τουρισμός καθώς και όλα τα μονοπώλια και ολιγοπώλια στην παραγωγή και το εμπόριο. Κρατικοποίηση της εμπορίας καυσίμων. Εργατικός και κοινωνικός έλεγχος και διαχείριση του κρατικού και ημικρατικού τομέα.
- ★ **Επενδύσεις σε δουλειές, στην εκπαίδευση, στην υγεία, στις κοινωνικές παροχές, στην πράσινη τεχνολογία. Όχι στους ιδιώτες οι οποίοι τελικά τρώνε τις επιδοτήσεις και δεν κάνουν τίποτα.**
- ★ **Ανατροπή των πολιτικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ)! Αντίσταση στην ΕΕ των κεφαλαιοκρατών και των αγορών!** Να πούμε ένα μεγάλο όχι στις συνθήκες Λισαβόνας, Μάαστριχτ, και στο Νέο Δημοσιονομικό Σύμφωνο, που μας δεσμεύουν για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των καπιταλιστών.
- ★ **Μαζικοί εργατικοί και απεργιακοί αγώνες για να σταματήσουμε αυτή την επίθεση και συντονισμό σε διεθνές επίπεδο.** Σε όλη την Ευρώπη οι εργαζόμενοι βγαίνουν σε κινητοποιήσεις. Δεν είμαστε μόνοι μας, τα προβλήματα είναι κοινά. Να προχωρήσουμε και στην Κύπρο σε γενικές απεργίες, σε συντονισμό με τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κινήματα.

Για μια οικονομία που να λειτουργεί για τις ανάγκες των εργαζόμενων και όχι του μεγάλου κεφαλαίου. Αυτό μπορεί να γίνει μέσα από το πέρασμα της ιδιοκτησίας των μεγάλων παραγωγικών μονάδων και των μονοπωλίων και ολιγοπωλίων στην ιδιοκτησία της κοινωνίας (κρατικοποιήσεις) κάτω από συνθήκες κοινωνικού και εργατικού ελέγχου και διαχείρισης έτσι ώστε να γίνει δυνατός ο σχεδιασμός της οικονομίας για τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου. Πάλη για μια ενωμένη Σοσιαλιστική Ευρώπη, σε εθελοντική και ισότιμη βάση, σε αντιδιαστολή με την Ευρωπαϊκή Ένωση του κεφαλαίου.

Για να τα κάνουμε όλα αυτά χρειαζόμαστε να χτίσουμε μια Νέα Αριστερά. Δυστυχώς η παραδοσιακή Αριστερά της Κύπρου επέλεξε να διαχειριστεί το καπιταλιστικό σύστημα και τελικά έφτασε να επιβάλλει η ίδια πολλές αντιλαϊκές πολιτικές, πολιτικές που το κυπριακό κεφάλαιο εδώ και χρόνια επιδιώκει να εφαρμόσει.

Χρειαζόμαστε μια **Νέα Αριστερά**, η οποία θα είναι συνεπής στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργαζομένων: να παλεύει ενάντια στις καθημερινές επιθέσεις που δέχεται το βιοτικό μας επίπεδο, τα δικαιώματα και οι συνθήκες εργασίας και να συνδέει αυτή την πάλη με την ανάγκη της ανατροπής του καπιταλισμού. Να παλεύει ενάντια στον εθνικισμό και τον φασισμό, υπέρ της επαναπροσέγγισης και της αρμονικής συνύπαρξης Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων στην πράξη και όχι μόνο στα λόγια, να συνδέει την πάλη για την λύση του Κυπριακού με την προοπτική του σοσιαλισμού. Να είναι δημοκρατική στο εσωτερικό της και διεθνιστική – να συντονίζει δηλαδή τη δράση της σε διεθνές επίπεδο και να παλεύει για το κτίσιμο μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, στην Κύπρο, Νότο και Βορρά, την Ευρώπη κι όλο τον κόσμο σε στενή συνεργασία και σύμπνοια με παρόμοια κόμματα και κινήματα διεθνώς.

FIGHT FOR \$15
AN HOUR MINIMUM WAGE

ιστορική νίκη της αριστερας στο seattle!
περισσότερες πληροφορίες εντός του τευχους και στο www.socialistworld.net